Jak v Brandýse, tak v Chocni

O Svíčkách 2026 Od Petra Valáška
(modrou připsala Aďa)

Tohle je **jak**:

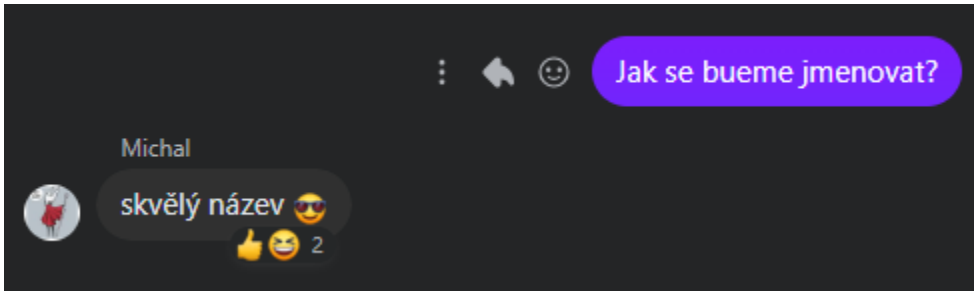

Přeju hodně síly všem bytostem v jeho domovině zasaženým povodněmi

Naproti tomu tohle je **Jak**, tým neznámého doletu na Svíčkách:

Název týmu vznikl tradičním způsobem:

(nevím, co je “bueme”, to už asi ze mě mluvil jak)

Náš tým bude mít výhodu čerstvých myslí. Míla je sice pravidelný účastník a nese si v batohu spoustu traumat, ale moje historie je daleko řidší. Je plná vynechávek a odpočinků a poslední zážitek je z Poličky, kde jsme nejen došli, ale dokonce na nás zbyly i diplomy! Martin byl na hře poprvé vloni (utekl z deštivého turniketu). Aďa byla taky jednou a z jejího vyprávění si pamatuju jenom skazky o procházkách na partyzánský bunkr a okolí. Michal jde úplně poprvé.

První rozhodnutí se týká odjezdu z Brna. V rodině (ještě šel Ondra za Radkův tým) jsme se prudce neshodli, jestli chceme po páteční kalbičce vstávat na ranní vlak, nebo si dáme delšího

šlofíka a riskneme vlak o tři čtvrtě na jedenáct, který *může, ale nemusí* stihnout v České Třebové přípoj na Brandýs. Děti chtějí dát přednost přátelům, já spánku. Aďa mi nakonec tedy ujíždí brzo a zanechává mi nákupní seznam do Albertu. Já přijíždím na nádraží o půl jedenácté a zjišťuju, že moje Vindobona se nějak zapomněla pod Alpami a bude mít tři čtvrtě hodiny zpoždění, to znamená nejen, že nestihnu přípoj, ale že mám i čas na vydatnou snídani, kterou jsem nestihl doma:

Z pohodového žvýkání povidlové buchty a uskrávání vylitého lattéčka z tácku (viz foto) mě vyruší až zdrcující výsledek vyhledávání v IDOSu: ještě je možnost jet o deset minut později rychlíkem Svitava, který jede na čas, ale přípoj v Třebové taky nestihne (ale aspoň by tam měl být dříve). Rychle se dusím zbytkem buchty a peláším uplatnit nově zakoupenou jízdenku do vyhlídkového polorychlíku, který zastavuje za každou zatáčkou (omlouvám se potenciálně uraženým patriotům z Březové a jiných Letovic). Tam potkávám hromadu dalších šifrátorů, kteří se snaží zachránit den stejným způsobem. Mám proti nim jednu výhodu. No, výhodu – řekněme věc, která vypadá v téhle chvíli jako výhoda: třinecká část *Jaku* jede autem a může mě v Třebové nabrat.

V podobné situaci je ale i Míla, který dojíždí do Třebové (taky pozdě) z Prahy, a tak čas, který jsem měl vyhrazený na předčasný oběd ve vlaku, trávíme messengerovou synchronizací, kdo kde na koho jak počká a kdo odjede kam vlakem vyzvednout start. Snažím se ještě potenciálně volné místo v autě z Třebové nabídnout JiříKovi, ale stane se opačná věc. Šifrovací jádro kolem JiříKa, Pavla Matuly, Jirky Tvardka a Vládi Tomáše použije kontakt s orgy, vlastní šarm, černou magii a organizační schopnosti k vyřízení zvláštního zastavení vlaku na startu Svíček za směšných tisíc korun.

České dráhy, a.s.
Nábřeží L. Svobody 1222, Praha 1,
PSČ: 11000 DIČ: CZ70994226

1154 ČD POP2480 314 868 *0010-516
29.8.2026 11:32 26372 Česká Třebová

Poplatek za povolené
zastavení rychlíku

Zdržení (min):
2

Cena: Kč 1000,- (včetně DPH 12%)

Počet: 1

č.vlaku/místo zast./důvod(nástup/výst.):
868 Brandýs nad Orlicí (skupina cca 20 lidí)

Celkem: Kč 1000,-

Daňový doklad č. 22480/5773
Bankovní kartou

ČD0735 24125 DC 749226

Což je šedesátikoruna za osobu. Pohrdám nabízeným taxíkem; tohle si rozhodně nenechám ujít.

1C
2C

Zastávka Svíčky! Prosíme cestující s rybářskými židličkami, aby neprodleně opustili soupravu!

Z místa startu se už z dálky ozývá amplión a družstva nastupují k závodu. Jsou to bohužel družstva hasičů, a tak budeme sdílet startovní prostor s atlety záchranáři a jejich nepřeřvatelnými dopravními prostředky, takže se místy prostě neuslyšíme a budeme se domlouvat posuňky a skřeky.

Start.

Dostali jsme vstupenku do bludiště, kterou vyhrává Míla jako jediný zdatný a zkušený Svíčkař. Tohle bylo jedno z nejlepších rozhodnutí dne. Zatímco my čtyři objevujeme v písmenkovém bludišti hada z míst na zeměkouli, Míla svou vytrvalostí nakonec zjistí, že objevuje písmenka v bludišti ve tvaru zeměkoule a přináší nám poměrně hodně dobře zpracovanou mapu.

13:07
5G
Hledej místo, firmu...
0
6
12
m
8. 7. 2023
přírodní bludiště

Dobrá práce, bez ironie.

Míla přináší taky 23 z 24 kartiček, písmeno J si domýšlíme. Z mapy a písmenek se nám podaří extrahovat mezitajenku, kterou pak s trochou kostrbatosti uplatňujeme při čtení tajenky, Martin poskytne spásný nápad na slovo JDĚTE v horním řádku (v době psaní mi není jasné, jaký je autorský postup) a můžeme odcházet. Při balení se mi podaří šlápnout na nedopitou plechovku piva, kterou jsem dostal od Honzy Klusáčka. Nezbývá mi než dopíjet z vraku plechovky.

Poznámka pro příště: plechovka se sešlapuje PO konzumaci.

Honza používá občas tuhle nečestnou techniku ve snaze zdržet můj tým, ale příliš se mu to nedaří. Zatím pokaždé, když jsem jeho pivo otevřel, došel jsem s týmem na další šifru hodně vepředu. Možná kdybych měl od něj pivo na každou šifru, povedlo by se nám konečně jednou vyhrát celou hru.

Na dvojku u studánky přicházíme v čele. Můžeme tak mezi studiem textu o vyřazování hráčů a chabými pokusy tento text vyřešit sledovat přicházející týmy, pak i odcházející týmy, pak prolétající tumbleweed po poušti, pak další odcházející týmy. Padli jsme do pasti dobrého začátku a až příliš pozdě si uvědomujeme, že jsme na Svíčkách a některé šifry pro nás

nebudou luštitelné. Bereme nápovědu, která nás zaměřuje na úvodní odstavec, a od té doby se snažíme z něj vyškrtávat různými způsoby slova, aby počet vyškrtaných odpovídal prořezaným procentům. Několik našich ne příliš hezkých postupů nedává dobrou tajenku. Tušíme, že někde v šifře se skrývá nějaký čistší postup, ale šifra k nám už přestala hovořit. Bereme potupně totální nápovědu, která nás posílá na trestné stanoviště. Posíláme tam jednoho z našich zdatných a zkušených Svíčkařů (ano, byl to zase Míla) a necháváme se předběhnout týmem KaM. Tím definitivně prohráváme prestižní souboj tázacích příslovcí, o kterém soupeřící tým nejspíš nevěděl.

12.	KaM	Michal Šrubař, Ivo Cicvárek, David Nečas, Jura Tvardek a Peťa Havlínová	124
13.	Jak	Petr Valášek, Míla Votradovec, Martin Szotkowski, Adéla Valášková a Michal Šimon	122

Ivoš si na přesunu šifru celkem pochvaluje, takže jsme opravdu něco přehlédli.

Trojka s vynechanými bigramy v popisech slov je spíš na Lesněnky než na Svíčky, takže hned jdeme dál. Prasíme přes pole louky lesy, posíláme výzvědný paratým (Michal + Míla) do hlubin soutočné rokle a se šifrou se usazujeme na poli. Tabulka písmen působí nevábně, ale za chvíli se začínají zjevovat vzory, které vypadají jako molekuly. Mučivě dlouho nám trvá, než vytáhneme z archivu kartičky ze startu. Další nekonečno času nám trvá přijít na efektivní způsob luštění a zapisování přímo do šifry. Následující eóny trávíme pokusy přečíst nejasná písmenka a reiterací postupu. Nakonec se spokojíme se začátkem a koncem tajenky a zbytek odhadujeme. Až v cíli zjistíme, že jsme si dříve rekonstruovali nesprávné J, takže nám všechno vycházelo trochu *off* a písmenka byla hnusná. Tři a půl hodiny!

Už je hluboká tma, když míříme na šifru číslo pět. Pocitově už teď jdeme hooodně vzadu, navíc si neseme už osmibodové manko. V mysli přeřazuju na *tým krátkého doletu* a snažíme se s týmem užívat si mírnější přesuny a krásné pozdně letní počasí. Mírnější přesuny neznamenají na Svíčkách nutně bezproblémové přesuny. Mapa nevypadá, že odpovídá skutečnosti, cesty jsou jinde, chybí, vedou jinam, vypadají jinak. Přes mírnou neplánovanou zacházku na kraj Louček se nám daří dostat na místo, kde by měl být křížek, a po chvíli hledání ho i najít. Sedí tady určitě dvojciferný počet týmů a zadání je pár řádků. To vypadá zákeřně. Objevujeme morseovku ve tvarech, čteme mezitajenku OAEL. Nic nám to neříká. Mezi odstavci byly oddělovače, které nám zřejmě měly pomoct text rozparsovat jako *o a el*, ale místo toho nás akorát matou. Jsou to totiž zpětná lomítka (PROČ????), což nás navádí na čtení zespodu. To dává krásnou mezitajneku Fe, N, O, takže se chvíli zabýváme prvky a ke správné interpretaci se nevracíme. Děláme spoustu věcí. Spekulujeme, proč jsou v šifře zdánlivě nesmyslná slova jako boží, kozí, kočičí (ta dvě poslední už mi byla vysvětlena Ondrou a je to pěkné!) a zkoumáme morseovkové “čtení” legendy, dlouhé/krátké samohlásky, o/i/í. Čteme všechno pozpátku. Děláme věci, které se dělají jen na Svíčkách a možná na Po trati. Tým už pospává, voláme si pro nápovědu. Org na telefonu žertuje, že takto jednoduchá šifra potřebuje nápovědu. *Zajímají vás jen dvě písmena, a to do okamžiku, než si spočítáte další.* Tohle není dobrý. Míla zpochybňuje, že nápověda patří k téhle šifře. Po dalších desítkách minut planého zaškrtávání óček a íček usuzujeme, že je čas znovu uznat porážku. Trestné stanoviště je kousek, tak necháváme Martina s Aďou spát a vydáváme se na procházku pro šifru. Máme za pasem

dvanáct hodin hry, šestnáct trestných bodů a vlastně jsme se nepotkali se šifrou. Necítíme nutkání hnát to dopředu.

Čtverec plný barevných čtverečků a bomb má tři různé podoby. Šifra má taky (podle mě zcela zbytečně) zrcadlové zadání, které nás trochu mate. Analýzou doplňujeme správné barvy do otazníkových polí, objevujeme i jednoznačné hady, které začínají v šedé a končí v minách. Víme, že potřebujeme napsat nějaký řetězec do hada, ale nevíme, jaký. Nakonec Míla vyhrkne CUKR KÁVA LIMONÁDA ČAJ RUM BUM!!! a můžeme se zase stěhovat. Tohle byla první šifra, která nám trvala tak nějak normální čas. No, už bylo na čase.

U rybníka nikdo není, asi je to lehké. Ve čtverečcích máme nějaké legendy, jsou tam zase nějaké rozdíly mezi zadáními (protože proč ne), odhalujeme slova i jejich podobnosti. Zbývá přijít na to, co s tím. Začátky vět jsou zvláštními písmeny na zvláštních místech, zkušenost mi velí podívat se po semaforu. Semafor vykreslí krásnou cestu a čteme s drobnými obtížemi tajenku o dvojmolekule helia a potom ještě něco. Tak prostě jdeme do Hedva baru. Přemýšlím, jestli bar bude otevřený. V nejlepším scénáři je, že orgové zařídili prodlouženou otvíračku. V tom nejhorším tam bude sedět Síba s nějakou neluštitelnou jídelní nebo nápojovou šifrou. Už z dálky je vidět řada světel, takže otevřeno je. Je to naštěstí ten dobrý scénář, kdy se můžeme občerstvit jídlem i pitím a přitom si ještě zaluštit papírovou šifru. Se šestnácti trestnými body zcela ignorujeme možnosti umazávání bodů, do vody se nikomu nechce (jsme banda přizdisráčů, sralbotků a třasořitek). Šifra je pěkná, chvíli brainstormujeme, pak s pivem v ruce přebírám vedení a trochu systematizuju. Moje organizace vede k tomu, že máme na polovinu písmenek v tajence čtyři až pět kandidátů a na některá naopak nula (čti - nevíme, jak řadit slova). S pomocí mapy se mi podaří vyskreblit správnou tajenku, a tak dopíjíme proviant a jdeme (vlastně poprvé pořádně do kopce) na vyhlídku.

Po cestě několikrát falešně zdálky identifikuju jako lípu tu dub, tam buk, onde ještě něco jiného. Zpětně lituju, že jsem si tu skutečnou “lípu” nevyfotil, vešla by se mi zřejmě celá do penálu na tužky. Pomalu svítá. Někdy před osmi hodinami při stížnosti na náš postup jsem prohlásil, že jsem si už myslel, že vím, jak vypadají svíčkové šifry. Nějaké krátké nápadovky, nějaké komplexní textovky a nějaký popis grafu vztahů mezi geometrickými objekty, který stačí nakreslit a dá to výsledek. A trochu jsem žehral na to, že zatím taková šifra spíš nebyla. Tak jsem se konečně dočkal, tohle je ta třetí varianta. Okamžitě vím, co se zadáním dělat, kreslím si čtverečky sousednosti a za chvíli už nepotřebuju ani to a dokresluju pravidelného šneka jen tak. Tabulka 3x5 jasně ukazuje na rastr písmen, stačí tedy překódovat čísla v buňkách na sadu rozsvícených a zhaslých pixelů. Délka čísel odrazuje od použití binárky, to bychom tu byli do večera. Tak jinak – prvočísla. Nápad se potvrzuje: každé číslo má prvočíselný rozklad jen v prvních mocninách. Zakreslujeme do rastrů, bohužel napoprvé naopak, do každého pixelu v různých znacích přítomnost prvočísla v odpovídajícím čísle. Takže vyjde bordel a já jsem trochu opařen. To ale netrvá dlouho, nápad s opačným zápisem, kdy každé číslo je celý znak zamotaný do šneka, přijde brzo. Jdeme do Chocně!

Tušíme, že nás čeká poslední šifra před turniketem. A taky že jo, textovka nám to potvrzuje. Náš nejzkušenější předčítač textovek (ano, je to zase Míla) rozhovor skoro nedočte. Mám

podezření, že u posledních replik už si i trochu pospal. Tak ulehá rovnou na chodník na občerstovací chrupku. Mezitím zbytek týmu trochu mátožně luští záměry týmu na papíře uložit mrkev a krajíc chleba do krabice. Děláme divné věci, špatně počítáme morseovkové znaky, zatím nám nic nevychází. Míla se probudí, položí několik důležitých otázek, postuluje několik důležitých tvrzení a najednou paštika a krajíc mají v morseovce stejnou délku. Zázrak! Jdeme na turniket a tipujeme, že budeme potřebovat umazat tak 8 bodů, což by bylo tak na hraně postupu do finále před koncem hry.

Na turniketu nás čeká špatná zpráva: před dveřmi luští Fčeličky s nulou, takže náš deficit je 16. Potkáváme spřátelené Radky přišedší taky se šestnáctkou (nabrali ji hned na začátku, ještě dříve než my), ale oni už mají notnou část umazanou čekáním, potápěním do řeky, ručně spočítanými rozklady a dalšími aktivitami. Pouštíme se do Bezvíčku taky. Martin dělá vrchního, Aďa uplatňuje skládání lega, které studovala celou hru, Michal s Mílou střílejí do souřadnic a já dělím sedmi, třinácti a devatenácti. Dostávám do ruky vychlazeného Otakara a je mi vlastně hrozně dobře. Počasí vydrželo, přesuny nebyly zákeřné a byly pěkné a někde od šestky se nám dařilo i luštit šifry. To, že zkysneme na turniketu, nám nějak nevadí. Najednou přijde od orgů zpráva, že Fčeličky dorazily, limit se snižuje na osm a pak dokonce na dvanáct! Radci se balí, jejich práce přišla tak trochu vniveč, nám stačí po doběhnutí půlhodinky ještě umazat poslední dvojbod. Ze souřadnic vidíme *Zlat* a pak *k* nebo *r*, tak věštíme Zlatokopka, je to správně. Aďa už nemusí dostavovat, já nemusím dopočítávat, Martin sundává virtuální pinglovskou zástěru a jsme ve finále! Odcházíme v houfu s Radkovým týmem. Míla poznamenává, že se mi podařilo dostat do finále Svíček obě své děti v různých týmech – kdo z vás to má?
Když bylo na instrukcích Bezvíček napsáno, že je možné lego skládat po tmě, tak jsem si představila, že dostanu šátek přes oči, ne že budu zavedena do TEMNÉHO SKLEPA. Takže jsem udělala jedinou logickou věc co mi zbývala - donutila Indexe tam se mnou 10 minut sedět. A neposkládala to, samozřejmě.

Ve finále už nic, po doplnění brailla a čtverečků do toho koukáme, zkoušíme správný postup několika různými způsoby, ale bohužel máme v popsání chyby – jednak máme nesprávné J, jednak je ještě jedna kartička špatně, takže úplně nedoceňujeme pravidelnost vertikálních dvojic. Neredukujeme desku a už nic neděláme. Ostatní brněnské spřátelené týmy míří na vlak o půl dvanácté, a tak opouštím plán zůstat do cíle a balíme to.

Ten šifrový zážitek byl letos opět hlavně zkraje dost drsný. Ale co naplat, pořád neexistuje lepší způsob, jak strávit poslední prázdninový víkend než Svíčky! Díky orgům za výborně připravenou hru. Bufet na cestě byl skvělý, bufet na turniketu taky. Trasa byla krásná a nezabijácká, to cením. A šifry? Ty byly takové svíčkové. Někdy podlé, někdy přátelské, někdy komplexní, někdy přímočaré. Ale originalita a nápaditost, ty se jim fakt upřít nedají.

PS: jestli bude Posvíčková v Bogotě, tak to tentokrát budu mít fakt blízko, protože se mi přestěhovala před barák. Ale klidně tenhle luxus oželím a rád se podívám do nějaké restaurace, která Bogotou není.